

НИКОЛАЙ РАЙНОВ ЦАРСКИ ЗЕТ

chitanka.info

Живяла някога си една вдовица със своето дете — момченце. Тя всяка сутрин му давала по едно петаче да си купи нещо за ядене. Една сутрин, като отивало момченцето на училище, видяло няколко деца, че бият едно кученце. Домиляло му за него, дало на децата петачето и купило кученцето.

Като го занесло у дома си, майка му се разсърдила и почнала да го гълчи:

— Нямаме хляб за себе си — рекла, — а ти си довел и куче! Или да го махнеш, или ще те изпъдя!

Момчето скрило кученцето на едно място и се прибрало вкъщи. На другия ден, като се връщало от училище, гледа: няколко деца бият едно котенце. На момчето станало жално, та го купило за едно петаче и го занесло у дома си. Майка му, като го видяла, развикала се:

— Бре, синко, защо си толкова глупав? Защо си даваш парите за нищо? Не видиш ли, че няма хляб за нас, а камо ли за котката? Махни я оттука!

Момчето скрило котето при кученцето и ги хранило скритом от майка си. На третия ден майка му дала пак петаче и то отишло на училище. На връщане съгледало, че две-три деца бият едно жабче. На момчето домиляло, та го купило и го занесло у тях. Майка му вдигнала една сопа да го бие и го изпъдила. Момчето взело котето, кученцето и жабчето и тръгнало, дето му видят очите.

Вървяло, вървяло, спряло се на едно място, изпросило хляб от една къща, нахранило животните и пак тръгнало. По едно време жабчето рекло:

— Момченце, заведи ме при мама в еди-кое си блато. Тя ще ти даде много пари, но ти не вземай парите, ами искай да ти даде една кутийка, която крие под езика си.

Момчето отишло при блатото. Било пладне, нямало ни една жаба над водата. Седнало под една върба да чака. По едно време жабите се развикали: „Вракака! Врякякя!“ Една жаба познала детенцето си и заврякала силно. Момчето пуснало жабчето. Жабата се скрила с него на дъното, после излязла пак и подала на детето пари.

— Не ща пари — казало момчето. — Дай ми оная кутийка, дето е под езика ти.

Жабата му дала кутийката и му рекла:

— Когато поискаш да я отвориш, близни я отгоре и тя ще се отвори. От нея ще излезе един арапин и ще ти даде каквото поискаш.

Момчето взело кутийката и си тръгнало. Като повървяло малко, спряло се на едно място и близнало кутийката. Току изскочил един едър арапин и го запитал:

— Що искаш, момче?

— Дай ми — рекло момчето — бял хляб и паница варени сливи!

Тозчас пред него се явило онова, което искало. Момчето се нахранило, дало на котето и кучето да ядат и след това тръгнало да си върви. Късно вечерта стигнало в село и се върнало при майка си. Скрило котето и кученцето и влязло вкъщи.

Майка му се зарадвала, като го видяла, и го запитала:

— Къде се губи, синко, толкова време?

— Ходих — рекло момчето — на печалба.

— Ами спечели ли нещо?

— Спечелих една кутийка.

— Каква кутийка?

— Ето я.

— Ех, че си спечелил и ти! Каква полза от нея? Нямаме що да ядем.

— Не се грижи, мамо: ще имаме.

И докато издума, момчето извадило кутийката, па я близнало отгоре. Тутакси арапинът изскочил.

То се обърнало към него и му заповядало да им донесе да се нахранят. Додето вечеряли, момчето разказало на майка си как добило чудната кутийка.

Минали се години. Момчето пораснало, станало ерген. Един ден майка му рекла:

— Време е вече, синко, да те оженим. Избери си някоя мома, че да направим сватба.

Да ти кажа ли, мамо? Аз харесвам царската дъщеря. Иди да я поискаш.

— Добре, синко, ами тя дали ще се съгласи? Па и аз как ще отида с тия дрехи?

— Чакай — рекъл синът, — аз ей сега ще те пременя!

Извадил кутийката, близнал я отгоре и арапинът изскочил, па го запитал какво иска.

— Дай ми хубави женски дрехи! — казал момъкът.

И женски дрехи били донесени. Облякла се майката и отишла при царя. Той я приел добре и я попитал за какво е дошла. Майката разказала всичко, а царят ѝ рекъл:

— Който иска моята дъщеря, нека направи дворец по-хубав от моя, че тогава ще му я дам.

Върнала се майката и обадила на сина си какво казал царят.

На другата сутрин момъкът извадил кутийката, близнал я и арапинът изскочил.

— Какво искаш?

— Искам дворец — десет пъти по-хубав от царския.

И завчас дворецът бил построен на площада, близо до царския. Като го погледнал царят — смаял се.

— Хубав дворец — рекъл, — сякаш ръка не го е пипала.

И дал дъщеря си на момъка. Като отишъл да живее в новия си дворец, царският зет повикал и майка си, па взел и двете животни: котката и кучето.

Наскоро след това царският зет отишъл на война — да се бие с друг цар — и оставил кутийката у дома си. Жена му я намерила, но я помислила за проста кутийка.

Един ден минал магьосник, престорен на продавач; той уж продавал дребни работи: игли, конци, копчета, кърпички. Царкинята го спряла да си купи нещо и държала кутийката в ръка. Той, щом я съзрял, познал, че не е проста кутийка, и рекъл:

— Моля ти се, дай ми тази кутийка! Избирай каквото искаш, пари няма да ти взема.

— Вземи я — рекла жената.

И му я дала. Той, като позаминал, близнал кутийката и рекъл:

— Този дворец да се премести в моя двор, там, зад морето!

И веднага дворецът се вдигнал, та се преместил в двора на магьосника. А с него заедно се преместила и жената на царския зет, и майка му. Само животните останали в двора на момъка.

Скоро войната се свършила. Царският зет си дошъл и се отправил за двореца си. Но когато стигнал там, какво да види: няма ни дворец, ни жена, ни майка!

Седнал на двора под едно дърво и се разплакал. Котката и кучето дошли при него и го попитали защо плаче.

— Как да не плача? — рекъл той. — Върнах се от война, гледам: няма нищо — ни дворец, ни жена, ни майка. Па и кутийката я няма. Къде да я търся, и аз не зная.

— Не се грижи, мили стопанино — рекли животните, — ние ще намерим кутийката.

И тръгнали към двореца на магьосника. Вървели, вървели, дошли до морето. Котката се покачила върху кучето и то преплувало, та я пренесло на другия бряг. Стигнали до двореца. Котката се покачила на тавана и почнала да гони мишките. Из една дупка се подал плъх и я попитал защо ги гони.

— Защото вашият стопанин е взел кутийката на царския зет — отвърнала котката.

— Ако е за нея — рекъл плъхът, — моля ти се, почакай: аз ей сега ще я донеса.

Плъхът се промъкнал, грабнал кутийката и я донесъл на котката. Кучето и котката тръгнали да си вървят. Стигнали до морето. Ала котката изгървала кутийката и една риба я налапала. Ами сега?

Като изплували на другия бряг, захванали да я търсят. Търсили, търсили — няма я. По едно време кученцето съгледало на брега мъртва риба. Разкъсали я — кутийката току изскочила! Зарадвали се животните и си тръгнали. А рибата била същата, която лапнала кутийката.

Кучето взело кутийката и я отнесло на царския зет. Щом я взел, той я близнал и арапинът изскочил.

— Какво искаш?

— Скоро да дойде тук дворецът заедно с магьосника, майка ми и жена ми!

Така и станало. Момъкът заповядал да убият магьосника и заживял отново весел и честит живот.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.